"క్రుడి ఎద మైతే పొరబాటు కాదాయ్..
ఓడిపోయానోయ్ ... నేనూ ...
ఓడి ... వాడిపోయానోయ్ ..." స్వాధీనంలేని నాలుక మీద దేవదాసు విషాద గీతం విభిన్నతీర్ల విరిగి మరింత విషాదాన్ని నింపుకొంటోంది.

'పోర్టికో' లో ఆగిన కారు దిగి డ్రైవరు యిచ్చే 'సలాం' స్వీకరించకుండా తూలుతూ ఇంట్లోకి నడుస్తూ 'సత్యమూర్తి' ఆలపిస్తున్న గానం అది: ముఖద్వారందగ్గర 'దర్వాన్' సలాం చేసి తలుపు తీసాడు. నోరు తెరుచుకున్న కొండచిలువలా ఉన్న ఆ సింహద్వారంలోంచి ముందర హాల్లోకి నడిచాడు.

అక్కడ ఒక నిముషం నిల్చుని అయోమయంగా చుట్టూ కలయజూశాడు.

"ఏయ్ ... మెట్లెక్కడ?" అంటూ అరిచాడు దర్వాన్ ఆశ్చర్యపోయి గబగబా యజమానివద్దకు పరుగెత్తి కెళ్ళి "నేను మేడ ఎక్కిస్తా పదండి బాబూ!" అన్నాడు వినయంగా.

"అసలు మెట్లేవీ?" అన్నాడు. గప్పున వాసనకొడుతున్న నోటిని ఆశ్చర్యంగా వెళ్ళబెట్టి.

"అవేంటి బాబూ ..." అన్నాడు వేలితో కుడివైపు చూపుతూ.

దగ్గరసా వెళ్ళి, చేత్తో తడిమి "ఆ... అవును ... యివి మెట్లే!" అంటూ చతికిలపడ్డాడు. మళ్ళీ ఏదో కూనిరాగం తీస్తూ సిగిరెట్టు వెలిగించుకున్నాడు

"పైకెల్లండి బాబూ ... అమ్మగారు సాయంత్రంనుండీ మీకోసం ఎదురుచూస్తున్నారు." అన్నాడు.యజమానివద్ద తనకున్న చనువు పురస్కరించుకుంటూ.

వింతగా ఓమాటు చూసి, అంతలోనే నవ్వుతూ "ఓ...అమ్మగారు! ఔ...ను, సాయంత్రం మీ అమ్మగారి పుట్టినరోజు పండుగకదూ?" అంటూ గబగబా అడుగులు వేసుకుంటూ మెట్లెక్కసాగేడు. ఆ తూలుడులో, తొందరలో ఎక్కడ కాలుజారి క్రిందకు దొర్లుతాడోనని ఊపిరి బిగపట్టి చూడసాగేడు దర్వాన్.

అదృష్టవశాత్తు క్షేమంగానే మెట్లన్నీ ఎక్కి గదిలోకి వెళ్ళేడు సత్యమూర్తి. దర్వాన్ నిట్టూర్చి సింహద్వారం తలుపులు జేరవేసి, తన స్థానంలో కూర్చున్నాడు.

భర్త అడుగుల శబ్దానికి ఉలిక్కిపడి, కొంగుతో కన్నీరద్దుకుంది సరోజ. ఆమెకు అంతదాకా సత్యమూర్తి క్రింది భాగంలో అన్న మాటలన్నీ వినిపిస్తునే ఉన్నాయి.

కోటు భుజంమీదనుంచి తీసి, సోఫా మీదికి విసిరేస్తూ ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాడు సత్యమూర్తి

"ఏడుస్తున్నావా సరోజా! అరే... ఇంతవరకూ నే నొక్కడినే అనుకున్నా నే! వెరీగుడ్. అయితే యిద్దరమూ కలిసి ఉమ్మడిగా ఏడుద్దాం-ఏం?" ప్రక్కన చతికిలపడ్డాడు.

భర్త నోటినుండి వెలువడుతున్న దుర్గంధాన్ని అతిసహనంతో భరిస్తూ మౌనం వహించింది సరోజ.

"ఊఁ ... యిప్పుడు చెప్పు ... నా చిన్నతనంలోనే మా తాతయ్య చచ్చిపోయాడు. నేను ఆయన్ని చూడలేదులే. ఆయన్ని తల్చుకుని నేను ఆరంభిస్తాను. నువ్వెవర్ని తల్చుకుంటావ్? మొన్న మీ ముసలి అమ్మమ్మ చచ్చిపోయింది కదూ? ఇంకేం ఆరంభించు," అంటూ గొంతు సవరించుకుని "ఓయ్ ... మా తాతయ్యోవ్! నన్ను చూడకుండా చచ్చావేంరోయ్ ... నీ కో వెండి మీసం, గడ్డం ఉండేవని మా నాన్న అనేవా

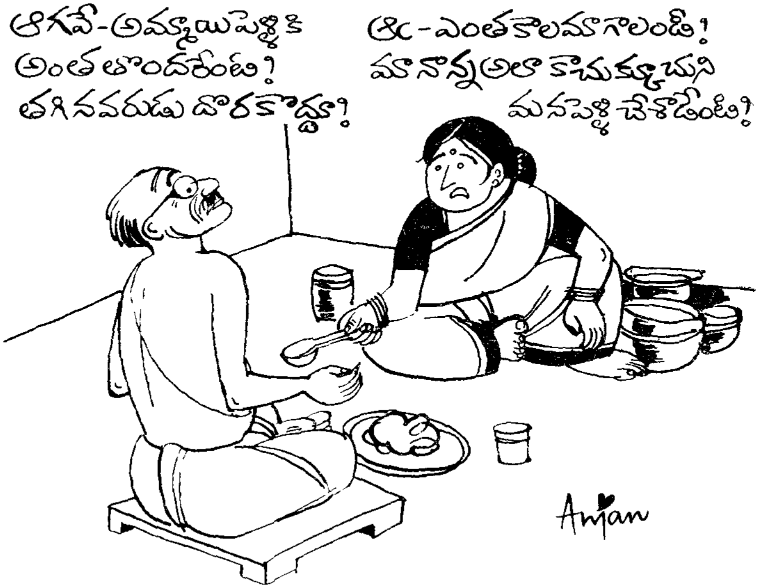

దోయ్..." అని ఆగి, "ప్రారంభించ వేం?'' అన్నాడు

ఆమెకు ఏడవాలో, నవ్వాలో అర్థం కాలేదు

"భోజనం పట్టుకురానా?" అంది లేచి నిల్చుని.

"భోజనమా? మనదంతా 'అక్కడే అయిపోయింది బేగం సాయెబా' అక్కడే ... ఓహ్! నిజం చెప్పొద్దూ. ఆ 'రజియా' చేతి పరోటాలు తింటుంటే, ప్రక్కనే రజితపాత్రలోని పానీయం సేవిస్తుంటే, స్వర్గం స్థానభ్రంశం చెంది నా ముందు కొచ్చినట్లుంటుంది. పాత రంభ ఉద్యోగం పీకేసి ఆ స్థానే నా 'రజియా' ని నియమించాను నేనే!

"ఆహో...ఏమా నాట్యం! ఆ జిగి నఱసులా నా కనురెప్పల క్రింద దాగి ఉందింకా..."

స్త్రీకి విష మిచ్చినా ఆరగిస్తుందేమో గానీ, తనవా డనుకున్న పురుషుడు తన ఎదుటే పరాయి స్త్రీని పొగడటం భరించ లేదు. ఆమె యింకా భోజనం చెయ్యా లేదు. ఇంతవరకూ ఉన్న ఆకలి చచ్చి పోయింది లేచినచోటే మళ్ళీ కూర్చుంది.

"సరోజా! ఈరోజు నీ పుట్టినరోజు పండుగ కదూ? సారీ డార్లింగ్! నువ్వు కోరిన బ్లూ షిఫాన్ చీర కొన్నాను. వస్తూ వస్తూ రజియాని చూట్టానికి వెళ్ళేను. దాన్ని చూసి ఎంతో మెచ్చుకుంది. ఆఫ్టరాల్ అంతే కద? తీసుకోమన్నాను. పోనీయ్ ... ఆమె కెంత యిచ్చినా స్వల్పమే!

"అయినా - నేను మొదటి వివాహ వార్షికోత్సవ దినంనాడు తెచ్చిన గులాబీ రంగు నైలెక్సుచీర కట్టుకోకపోయినావా?

"ఆహా! నీకు గులాబీరంగు నచ్చదు కదూ? గులాబీలంటే అయిష్టం! నువ్వా ఆడదానివే సరోజా! నీలాంటి ఆడవాళ్లుంటే ఈ లోకంలో మహిళాభ్యుదయం ఎంతత్వరగా జరుగును!"

"చాలా రాత్రయింది. ఇహ పడుకో కూడదూ?" అంది.

"ఏం? నా మాటలు విసుగు తెప్పిస్తున్నాయా? అందుకే నేను రజియాతో తప్ప ఇంకెవరితోనూ ఎక్కువగా మాట్లాడను. పడుకుంటాను దేవీ.. పడుకుంటాను. తమరి ఆజ్ఞ!" అంటూ అలాగే వెళ్ళి పక్కమీద బోర్లా పడుకున్నాడు.

భర్త పాదాలకున్న బూట్లు విప్పదీసి గదిలో ఒకమూలగా పెట్టి, లైటు తీసివేసి కలతబారిన మనస్సుతో అశాంతిగా పడుంవాల్సింది సరోజ

* * *

"ఎవరక్కడ? సరోజా..." అధికారయుతంగా ధ్వనించింది సత్యమూర్తి గొంతు.

"ఏమిటీ!" అంటూ మరునిమిషములో ముందు ప్రత్యక్షమైందామె.

"ఇపుడు టైమెంతయిందీ?" తీక్షణంగా అడిగాడు.

"ఎనిమిది!" ఆ కోపానికి కారణం అర్థంగాక నిలబడిపోయింది

"ఈరోజు ఎనిమిదింటికల్లా ఆఫీసు కెళ్ళాలని చెప్పేనా లేదా?"

ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"మాట్లాడవేం?" గద్దించాడు

"ఎ...ప్పు...డు...?"అంది కూడ బలుక్కుంటున్నట్లు.

వెంటనే ఆమెచెంప చెళ్ళుమంది ... బుగ్గ ఎర్రగా పొంగింది!

"ఎప్పుడా? రాస్కెల్...బుకాయించడంకూడా నేర్చుకుంటున్నా వన్నమాట. నిన్న రాత్రి పడుకునేముందు కాదూ చెప్పింది నీతో?"

ఆ అబద్ధానికీ, నీలాపనిందకీ తెల్లబోయింది. కందిపోయిన కపోలాన్ని నిమురుకుంటూ "అవును ... చెప్పారు. నాదే పొరబాటు..." అంది జీరపోయిన గొంతుతో, బలవంతాన కన్నీరు నిగ్రహిస్తూ.

"ఉదయాన్నే ఏడుపుమోహం నువ్వా ప్రత్యక్ష్యం! గెటవుట్ ... నీ మోహం చూపించకు..." అంటూ విసుక్కుని గబగబా, బాత్‌రూంకేసి వెళ్ళేడు.

అతను అన్నీ ముగించుకుని సిద్ధమయేలోగా కాఫీ కలుపుకొచ్చి, శాండ్‌విచ్‌లతోబాటు బ్రేక్‌ఫాస్టు సిద్ధం చేసింది సరోజ. దానివంక కన్నెత్తి అయినా చూడకుండా చరచరా బయటికి వెళ్ళి

పోయాడు సత్యమూర్తి. కారు స్టార్టయిన శబ్దం విన్పించి, క్రమశః దూరమైంది. ఆమె హృదయం చివుక్కుమంది. అలాగే కూర్చుండిపోయింది

"అమ్మా!'' అన్న పిలుపుకి తేరు కుంది.

వంటతాతకేసి చూసింది – ఏమిటీ అన్నట్లు

''అమ్మా! అన్నంలోకి ఏం చెయ్యమంటారు?"

"అన్నంలోకా?" అమె కంఠం రుద్ధపోయింది. కన్నీరు జలజల బుగ్గల మీదకి జారింది. "నిన్నరాత్రి వండినవన్నీ ఏం చేశావు తాతా?"

''అలాగే ఉన్నాయి తల్లీ! ఏం చెయ్యమంటారో మీరే చెప్పండి,'' అన్నాడు వినయంగా. ఆ వృద్ధుని హృదయం ఆ అబలమీది సానుభూతితో కొట్టుమిట్టాడింది.

"అవన్నీ మీయింటికి తీసుకెళ్ళి పిల్లకి పెట్టు"

అభిమానంతో కుంచించుకుపోయాడు తాత. "ఎందుకులేమ్మా! బోలెడు కర్చు చేసి తీపిపదార్థాలు వండించారు. అన్నీ అట్లాగే ఉండిపోయినాయి."

"నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి తాతా! వాటి నింటికి తీసుకువెళ్ళు." అంది స్థిరంగా.

''అలాగే తల్లీ'' అన్నాడా మాటను ఆజ్ఞగా తలదాల్చి. ఇంకా అలాగే నిల్చున్న తాత నుద్దేశించి "అన్నంలోకి నీకు తోచిందేదో ఒకటి చెయ్యి తాతా!" అంది. అంగీకారంగా తలూపి, వెళ్ళబోతున్న తాతని మళ్ళీ వెనక్కి పిలిచింది.

"నీకు రజియా నివాసం తెలుసా?"

ఆ ప్రశ్న వింటూనే ఆశ్చర్యంతో పదిరంగులు మార్చుకుందతని మొహం. సందిగ్ధావస్థలోంచి తేరుకుంటూ, సంశయంగా "కానీ, అది మంచిచోటు కాదు తల్లీ! తమలాంటి కుటుంబపు స్త్రీలు అడుగు పెట్టకూడని చోటు." అన్నాడు.

"నాకు తెలుసు! – అయినా సరే, నేను వెళ్ళితీరాలి. ఒక్కమాటు ఆమె ఎవరో చూడాలి తాతా! నిన్ను వేడుకుంటున్నాను; నన్నొకమాటక్కడికి తీసుకెళ్ళవూ?"

ఆ అభ్యర్ధనతో చలించిపోయాడు తాత. "తప్పమ్మా అలాంటిమాట లనకూడదు. నేను మీ నౌకర్ని. మీ రిచ్చేవి ఆజ్ఞలే గానీ, అభ్యర్ధనలు కాకూడదు తల్లీ! ఆ రజియా ఎవరో యింతవరకూ నేను చూడలేదుగానీ, మెహందీలోని ఒక మేడలోకి అయ్యగారు తరుచూ వెళ్ళటం ఎరుగుదును. అక్కడ నివసించే ఏ వేశ్యపేరో 'రజియా' కావొచ్చును. కానీ, ఈ విషయం అయ్యగారి చెవిన బడితే నా ప్రాణాలు నిలవవు తల్లీ!"

"నా ప్రాణాలుకూడా నిలువవు తాతా! అన్నీ తెలిసే ఈ ధైర్యం చేయబూనాను. సాయంత్రం నాలుగ్గంటలవేళ

టాక్సీలో వెళదాం. తిరిగి టాక్సీలోనే వద్దాం."

''అలాగే తల్లీ" అంటూ వంటింటి వైపు వెళ్ళేడు 'తాత.

* * *

"ఇదే మేడ... కారాపు బాబూ!" అన్నాడు తాత బ్రేకులు కీచుమంటూ అరిచాయి; ఒక్క కుదుపుతో ఆగింది కారు. మీటరు డబ్బులు చెల్లించి ఆ మేడవైపు నడిచింది, సరోజ.

అదో పెద్ద మేడ. బయట కాలింగ్ బెల్' ఉన్నందువల్ల కాబోలు తలుపులు బంధించి ఉన్నాయి! బటన్ మీద వేలుంచి రెండుమార్లు నొక్కింది సరోజ.

లోపల ఎక్కడ్నుంచో 'ఆయీ' అంటూ సన్నని గొంతు జవాబిచ్చింది. కొద్ది క్షణాల తర్వాత తలుపు తెరుచుకుంది. ఆమెను చూసి సరోజ నిర్ఘాంత పోయింది. ఈ అపరిచితురాలిని చూసి ఆమెకూడా ఆశ్చర్యపోయినట్లు అగుపించింది

"ఆప్ కౌన్ హై," అంది కుతూహలంగా చూస్తూ.

"చెబుతాను - లోపలికి రానిస్తారా?" అంది సరోజ.

ఆమె గుమ్మానికి అడ్డం తొలగి ఎంతో నొచ్చుకుంటూ "క్షమించండి. బయటే నిలబెట్టి మాట్లాడేను. లోపలికి రండి," అంటూ ఆహ్వానించింది.

"మరేం ఫర్వాలేదులెండి," అని తాత కేసి తిరిగి "నువ్వెళ్ళు తాతా! నేను వస్తాను.'' అంది.

"అట్లాగే తల్లీ!'' అంటూ నిష్క్రమించాడు. సరోజ లోపలికి అడుగు పెట్టిన తర్వాత తలుపు మూసింది ఆమె. ఇద్దరూ సందులాటి ఓవరండా దాటి మెట్ల వైపు నడిచేరు. అవి సరాసరి మేడ మీదకి తీసికెళ్ళాయి. అచటి అలంకారానికి విస్తుబోయింది సరోజ.

గోడలకు ఆకుపచ్చని రంగు వేయబడిఉంది. వాటికి చక్కటి తైలవర్ణ చిత్రాలు తగిలించబడిఉన్నాయి. విద్యుద్దీపాలు కూడ ఎంతోఅందంగా అమర్చబడిఉన్నాయి. ఆ గదిలో నేలంతా పరచబడిన మెత్తని తివాచీ కాళ్ళకు మృదువుగా తగులుతోంది.

ఒక మెత్తటి సోఫాలో ఆసీనురాల్ని చేసి, చల్లని పానీయం అందించింది ఆమె. సరోజ మౌనంగా దాన్ని స్వీకరించింది.

ఆమెకూడ మరో పానీయం పుచ్చుకుంటూ యింకొక సోఫాలో ఆసీనురాలయింది.

"ఇప్పుడు చెప్పండి," అం దామె.

"ఈ ఇంట్లో మీ రొక్కరేనా లేక యింకెవరన్నా ఉంటున్నారా?" అంది సరోజ. ఆమె ఆశ్చర్యంగా చూసి, "అదేం, అలా అడుగుతున్నారు? ఈ ఇంట్లో నేను, మా అమ్మ ఉంటున్నాం. అంతే!" అన్నది.

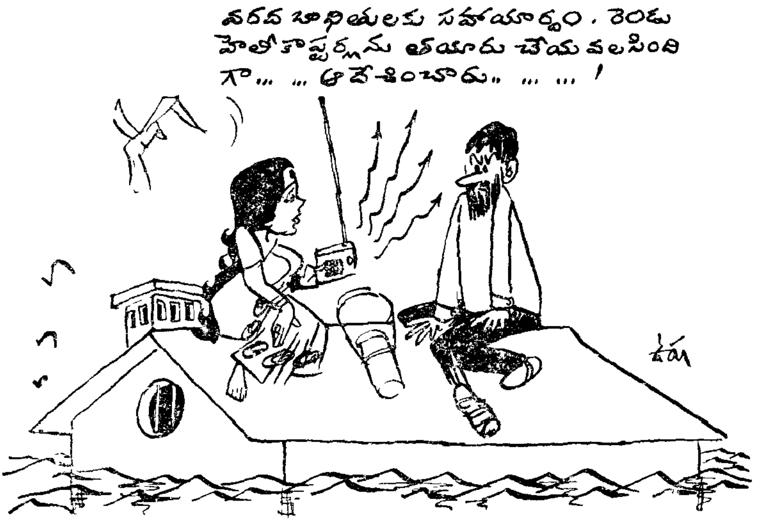

"మరోలా అనుకోకండి, ఊరికేనే అడిగాను! మీ పేరు...'' అంటూ ఆగిపోయింది.

"నాపేరు రజియాబేగం..."

సరోజ నేత్రాలు ఆశ్చర్యంతో విస్తృతమయ్యాయి. ఈ స్ఫోటకం మచ్చలసుందరీ - తన భర్త రంభ. ఊర్వశి అంటూ పొగిడే రజియా-ఒకర్రేనా ?? ఇదెలా సాధ్యం ?

ఈవిడ అందగత్తె అని ఎవరన్నా పొగిడారంటే వారికి నిస్సందేహంగా మతి చాంచల్యం అనుకోవలసిందే! 'రజ్జుసర్పభ్రాంతి' అయిందా తన పరిస్థితి ఆఖరికి? ఈ అతిసాధారణవ్యక్తిని అతిలోకపు వ్యక్తిగా వర్ణించిన భర్త - తాడునుచూపి పాముఅని భయపెట్టారన్న మాట!!

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?" అంది రజియా.

సరోజ తడబడింది. "ఏమిలేదు. మీకు సత్యమూర్తిగారు తెలుసా?''

"స...త్య...మూ...ర్తి!!" ఆమె ఆశ్చర్యంతో బొమ్మైపోయింది. అంతలోనే తేరుకుని, "కొంపతీసి మీ రతని భార్య కాదుగదా!" అన్నది.

"మీ ఊహ నిజమే!"

"యా ఖుదా!" అనుకుంది చిన్నగా. ఆందోళనస్వరంతో రజియా యధాస్థితికి తిరిగివచ్చి "నాకు తెలుసు... నేను ఏనాడో ఊహించాను; మీరిలా వస్తారని! ఊఁ... చెప్పండి మిమ్మల్నిచూసుంటే ఏదో చెప్పలేనిఅభిమానం కలుగుతోంది. ఇలా రావటానికి ఏదో కారణం ఉండాలి'' అన్నది తమాషాగా చూస్తూ.

"మీరు అన్నీ ఎరిగుండీ నా చేత చెప్పించాలని చూస్తున్నారు ముందు.మీరు నా రాక నెలా ఊహించారో తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను'' అంది సూటిగా.

రజియా ఫక్కున నవ్వింది.

"నిజమే సోదరీ. నాకంతా తెలుసు! నువొచ్చిన కారణమూ తెలుసు అందుకే నవ్వుతున్నాను. జాలికూడా పడుతున్నాను, కానీ, అపార్థం చేసుకోవద్దు. నీ కష్టాల్నిచూసి నవ్వుతున్నా ననిగానీ, జాలిపడుతున్నా ననిగానీ అనుకోకు!" - అంటూ అలా నవ్వుతూనే కొన్ని నిముషాలు గడిపింది.

హఠాత్తుగా ఆమెదృష్టి సరోజ చేతిలో ఉన్న వేనిటీబ్యాగ్‌మీద పడింది. "ఈబ్యాగ్ నీకు బహుమతిగ యివ్వమని యిచ్చింది నేనే!" అంటూ జిప్ తీసి చూసింది. సరోజ తన బ్యాగుని వాపసు తీసుకునేలోగానే, అందులో రుమాలుతో భద్రంగా చుట్టబడిన వస్తువుని బయటికితీసి 'పిస్టల్!' అంది ఆశ్చర్యంగా రజియా.

సరోజ తల దించుకుంది. రజియా ఆగకుండా అయిదు నిముషాలు పొట్ట చేత్తో పట్టుకుని మరీ నవ్వింది. సరోజ చెంపల్లోకి వేడిరక్తం ప్రవహించింది. అవమానంతో ఆమె శరీరమంతా సెగలు చిమ్మింది

"నీ శత్రువుని చంపటానికి తయారై వచ్చావన్నమాట! శభాష్! ఈ పాడు జీవితాన్ని అంత మొందించుకునే ధైర్యం లేక యిరితకాలమూ బ్రతికాను. ఇదుగో పిస్తోలు; నిర్భయంగా నిల్చుంటున్నాను. తూటాలతో ఈహృదయాన్ని ఛేదించు," అంటూ పిస్తోలు ఆమెచేతి కిచ్చి ఛాతీమీద పైట తొలగించి నిల్చుంది.

"నన్ను క్షమించండి," అంది సరోజ పశ్చాత్తాపంతో దగ్గరౌతూ. రజియా పైట సరిచేసుకుని వచ్చి "చెల్లాయ్! ఇందులో నీతప్పేమీ లేదమ్మా! నీస్థితిలో నేనున్నా అంతేనేమో! ఆడదాని హృదయదౌర్బల్యమే అలాంటిది... నాకు నీమీద ఏమీ కోపంలేదు. కన్నీరు మానివేసి, నాకేసి చూడు... ముచ్చటగా ముఖ్యమయిన విషయాలు మాట్లాడుకుందాం..." అంటూ చుబుకం పట్టుకుని ఆమె మొహాన్ని తనకేసి తిప్పుకుంది.

సరోజ కన్నీరు తుడుచుకుంటూ "మీరు నిజంగాదేవతలు," అంది రుద్ధకంఠంతో

మళ్ళీ నవ్వేవంతు రజియా దైంది.

"చూడు సరోజా! ఇలా ఏకవచన ప్రయోగం చేస్తున్నందుకు మరోలా అనుకోవద్దు. సత్యమూర్తినికూడా అలా పిలవటమే అలవాటు. నిన్నూ అలాగే పిలుస్తాను; అభ్యంతర పెట్టకూడదు.... తెలిసిందా?"

అంగీకారంగా తలూపింది. సరోజ ఎంతోంమురిపెంగా "మామంచిచెల్లాయివి నువ్వు! మరి నన్ను 'అక్కా' అని పిలిస్తావా?" ఆమాట అంటున్నపుడు ఆమె కళ్ళు తేమ నింపుకుని తళ,తళ లాడేయి.

'అక్కా' అంది సరోజ. వెంటనే రజియా ఆవేశంతో ఆమెని అక్కున అదుముకుని వలవలా దుఃఖించింది. సరోజకి ఆ అనుభూతి ఎంతో హాయిని గొల్పింది.

ఆవేశం చల్లారగానే మామూలుగ కూర్చుని "క్షమించు చెల్లాయ్! ఆవేశంలో హద్దులు మీరాను." అంది రజియా

"అలాంటి హద్దులు మనమధ్య లేవక్కా!" అన్నది సరోజ.

"చాలమ్మా... చాలు...!" ఈజన్మ కిది చాలు. ఇపుడు నీమనస్సు నావరించిన విచార మేఘాలు వీడిపోవాలంటే గతాన్ని త్రవ్విచెప్పాలి. సత్యమూర్తీ,నేనూ కలిసి చదువుకున్నాం. కాలేజీలోకూడా మా స్నేహం విడిపోలేదు. కాలేజీ మొత్తం మీద అందగత్తెగా పేరుపొందా నప్పట్లో నేను. సత్యమూర్తి క్రికెట్ కేప్టెనే కాకుండా, 'డ్రమెటిక్ టీమ్'కి శక్రటరీ! కూడా ఇద్దరమూ అనేక డ్రామాల్లో నటించి ప్రశంశలు పొందాం.

కాలేజీ చదువు పూర్తయిన తర్వాత విడిపోవాలంటే ఏదోలా అనిపించింది. సత్యమూర్తి నన్ను ప్రేమించా నంటుండే వాడు. సంఘాన్ని కట్టుబాట్లనీ ఎదిరించి పెళ్ళిచేసుకుంటానని ప్రగల్భాలు పలికే వాడు_ నేను వేశ్యకుమార్తె నని తెలియ నపుడు! నాకు అతని మనస్తత్వం పరిశీలించా లనిపించి ఒకమాటు మా ఇంటికి తీసుకువచ్చాను,

మెహందీలో అడుగు పెడుతూనే భయపడ్డాడు సత్యమూర్తి. అప్పట్లో మా అమ్మ కాలికి గజ్జెకట్టి ఆడేది. గానా బజానా వింటానికి వచ్చే త్రాగుబోతులూ, వ్యభిచారుల గోలకి బెదిరి, సాంతం సాగకుండానే పారిపొయ్యాడు. ఆతర్వాత నాలుగురోజులు నన్ను తప్పించుకుతిరి గాడు. ఒకరోజు తనేవచ్చి పలకరించాడు

"రజియా! ఆ నరకంలోంచి బైటికి రాకూడదూ?" అన్నాడు "అసాధ్యం మూర్తీ! నేను పుట్టిందీ, పెరిగిందీ అక్కడే. అందుకే అది నాకు నరక మనిపించటంలేదు." అన్నాను.

"నిన్నే సర్వస్వంగా భావించాను. ఇలా అన్యాయం చేయటం న్యాయమా?" అంటూ వాపోయాడు. "చూడు మూర్తీ! గాజుముక్కని వజ్రం అనుకోమని, పాన పాత్రలో మధిర త్రాగుతూ పాలుగా భావించమని ఎన్నడైనా నిన్ను దుర్బల పరిచానా?" అని ప్రశ్నించాను.

"ఎండమావిలాంటి నీ అందీ అందని అందమే నన్ను దుర్బలపరిచింది." అన్నాడు బాధగా. 'అతనిది శాపమా' అన్నట్లు ఆ అపురూపమైన అందాన్ని రూపుమాపింది మహమ్మారి మశూచి!

"నేనేదో అప్సరసలా ఉంటానని ఊహించిన నువ్వు నారూపాన్ని చూసి అవాక్కయి పోయావు! నా యీ కురూ పానికి నా భవిష్యత్తున కలలు గన్న మా అమ్మ కుమిలి కుమిలి ఏడిచింది! ఈ మురికికూపంనుండి అమ్మా, నేనూ బయటికి వెళ్ళాలనే సముద్దేశ్యంతోనే చదువుకున్నాను-ఎన్నో అభ్యంతరాలను ఎదుర్కొని మరీ! ఆచదువూ సవ్యంగా పూర్తి చేసుకోలేకపోయాను. రెంటికీ చెడ్డ రేవడినై _ యిపుడు అమ్మ సంపాదమీద జీవిస్తున్నాను.

నా దుస్థితికి చిన్నపిల్లవానిలా దుఃఖించాడు మూర్తి. అతని హృదయసౌందర్యము ఎంత గొప్పదంటే, నేనుకురూపినైనా సరేనన్నే చేబడతానన్నాడు. ఆమాటకే ధన్యురాల్నయ్యాను. నాలో అతనికి దేవతామందిరాన్ని నిర్మించి, అందులో ప్రతిష్ఠించుకున్నాను నా ఆరాధ్య దైవం అతడే; కానీ, అంతమాత్రం చేత అతని భవిష్యత్తుని భగ్నం చేయగల దుర్మార్గురాలిని కాకూడదుగా!

అందుకే అతన్ని తగువిధంగా మందలించి, పెద్దలు తెచ్చిన సంబంధానికి అంగీకరింపజేశాను. అతని జీవితంలోకి నువ్వు ప్రవేశించావు. కానీ, నీతోటి జీవితం చప్పగా ఉందని నాముందు వాపోయేవాడు. అదంతా దృష్టిభేదమని మందలించాను. ఎప్పుడూ నీపక్షంగానే వాదించేదాన్ని.

మూర్తి నీవనున్నట్లుగా త్రాగుబోతూ, దుర్మార్గుడూ కాదు చెల్లీ! నీ ప్రవర్తనకి గర్విస్తూ, వ్యతిరేకతని వ్యక్తపరచాలనే వెఱ్ఱిఊహే అతన్నిలా చేస్తున్నది.

పాలగ్లాసులో పంచదార కలుపుకుంటే రుచి హరిస్తుంది. వైవాహిక జీవితమూ అంతే.

మీ హైందవుల్లో తొలిరాత్రి ఆలుమగల్ని ఏకం చేసేటప్పుడు ఒకే గ్లాసులోని పాలు యిద్దరిచేత త్రాగిస్తారు, దాని అంతరార్థమేమిటో ఆ పెద్దలకే బాగా తెలియాలి! నాబుద్ధికి తోచినంతమటుకు— ఈ పాలు — నీళ్ళు ఒకటి అయినట్లు మీ హృదయాలూ ఒకటై, దీనిని చెరిసగం పంచుకున్నట్లే మీకష్టసుఖాలను సమభాగం చేసుకోండనే— సందేశం అందులో ఉన్నదని! అదే 'పాలగ్లాసు' యిచ్చే సందేశం!

దానిని గ్రహించి ఆచరణలో పెట్టినప్పుడే జీవితాలు ఆనందమయంగా గడుస్తాయి. భర్తమనసు నెరిగి భార్యవర్తించడంలో ఎలాంటి చీకాకులూ తలెత్తవు.

చెప్పగలిగినంతవరకూ విడమర్చి చెప్పాను. నా పరిజ్ఞానం పరిధి చాలా చిన్నది అందులోనే బ్రతికే నా కింతే తెలుసు ”

“లేదక్కా! నా అహంభావపు తెరలన్నీ తొలగించావు. నిజానికి నీ జ్ఞానపరిధే చాలా పెద్దది. అందులోకి ప్రవేశం కల్పించి నాకు తెలియని ఎన్నో విషయాలు చెప్పి నా సంసారం బాగుచేశావు. 'స్వయంకృతం' వల్లనే ఆయన ఆగ్రహాన్ని రెచ్చగొట్టానక్కా! అందుకే ఆయనలా అయ్యారు ఈరోజునుండీ మా జీవితాలు నూతనపంథా తొక్కుతాయి మా గార్హస్థ్య జీవితం ఆనందమయం కావాలని ఆశీర్వదించక్కా!” అంటూ రజియాముందు మోకరిల్లింది, సరోజ

ఆమెను హృదయానికి హత్తుకుని ''అల్లా నిన్ను కాపాడి రక్షిస్తాడు. క్షేమంగా వెళ్ళిరా చెల్లీ!' అంది. అనుభూతుల ముద్రల్ని పదిలపర్చుకుంటూ తిరోన్ముఖురాలయింది సరోజ.